

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodnicząca	Sędzia SO Dorota Krawczyk
Protokolant	Stażysta Anna Frankowska

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K. (1)

przeciwko (...) S.A.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę, ustalenie

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda A. K. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 240.000,00 zł (dwieście czterdzieści tysięcy złotych)

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 .09.2014 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda A. K. (1) kwotę 22.300,00 zł (dwadzieścia dwa tysiące trzysta złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 .09.2014 roku do dnia zapłaty;

3. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda A. K. (1) tytułem renty kwotę po 1.237,20 zł (jeden tysiąc dwieście trzydzieści siedem złotych 20/100) miesięcznie za okres od 1 lutego 2014 roku do 28 lutego 2015 roku płatną do 10 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;

4. ustala, iż pozwany (...) Spółka Akcyjna w S. ponosi odpowiedzialność za szkody na powódzie A. K. (1) mogące powstać w przyszłości na skutek wypadku z dnia 10 stycznia 2014 roku;

5. oddala powództwo w pozostałej części;

6. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 11.271,32 zł (jedenaście tysięcy dwieście siedemdziesiąt jeden złotych 32/100 złotych) tytułem brakującej opłaty od pozwu i zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa od uwzględnionej części powództwa od uiszczenia, której powód został zwolniony;

7. nakazuje ściągnąć od powoda A. K. (1) z zasądzonych roszczeń na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 2.758,21 zł (dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt osiem złotych 21/100) tytułem brakującej opłaty i zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa od oddalonych części powództwa;

8. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda A. K. (1) kwotę 5.271,52 zł (pięć tysięcy dwieście siedemdziesiąt jeden złotych 52/00) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SO Dorota Krawczyk

Sygn. akt I C 1400/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13.10.2014 r. powód A. K. (1), reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. na rzecz powoda A. K. (1)

1. kwoty 250.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 12 września 2014 r. do dnia zapłaty;
2. odszkodowania w kwocie 32.561,80 (trzydzieści dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt jeden i 80/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 12 września 2014 r. do dnia zapłaty,
3. renty miesięcznej na zwiększone potrzeby w kwocie po 3.960 (trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt) złotych miesięcznie począwszy od dnia 1 czerwca 2014 r. i na przyszłość, płatnej z góry do 10 dnia każdego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 września 2014 r. w zakresie rat wówczas wymagalnych oraz w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat w przyszłości,
4. renty miesięcznej z tytułu utraconych zarobków w kwocie po 1.237,20 (jeden tysiąc dwieście trzydzieści siedem i 20/100) złotych miesięcznie począwszy od dnia 1 lutego 2014 r. i na przyszłość, płatnej z góry do 10 dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 września 2014 r. w zakresie rat wówczas wymagalnych oraz w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat w przyszłości,
5. zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 10 stycznia 2014 roku w B. miał miejsce wypadek, w wyniku którego A. K. (1) doznał on ciężkich obrażeń ciała.

Odpis pozwu został doręczony pozwanemu w dniu 24 lipca 2014 roku (k.177)

W odpowiedzi na pozew (k. 192 -200) pozwany wniósł o:

1. zawieszenie postępowania do czasu zakończenia sprawy karnej;
2. oddalenie powództwa;
3. zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego .

Nadto pozwany podnosił zarzut przyczynienia się powoda do szkody w stopniu nie mniejszym niż 99%.

Pełnomocnik powoda popierał powództwo.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 stycznia 2014 r. w B. na skrzyżowaniu ulic (...) miał miejsce wypadek, w wyniku którego ciężkich obrażeń ciała doznał A. K. (1). Powód podczas przechodzenia przez jezdnię został potrącony przez kierującego pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...) B. W., który dojeżdżając do wyznaczonego przejścia dla pieszych, nie zachował szczególnej ostrożności, nieuważnie obserwował drogę i w sytuacji wejścia A. K. (1), prowadzącego rower, na przejście dla pieszych

nie podjął w porę manewru obronnego przez hamowanie na skutek czego potracił powoda, który doznał ciężkich uszkodzeń ciała.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 2 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy w Bełchatowie II Wydział Karny uznał oskarżonego B. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycje art. 177§1 kk.

(dowód: kserokopia wyroku k.460, dokumenty w aktach sprawy sygn. akt II K 1267/14 - wyrok Sądu Rejonowego z dnia 2 stycznia 2015 roku k. 111-112)

Z miejsca wypadku powód został przewieziony do Szpitala Wojewódzkiego im. (...) II w B., gdzie przebywał kolejno na Szpitalnym Oddziale Ratunkowym w okresie do 10.01.2014 r., Oddziale Intensywnej Terapii (10.01.2014 r. do 17.01.2014 r.) i Oddziale (...) Urazowo - Ortopedycznej (17.01.2014 r. do 31.01.2014 r.). W czasie hospitalizacji powodowi wykonano 4 operacje: w dniu 10 stycznia 2014 r. otwartą repozycję podudzia prawego ZESPÓŁ 3+3 i otwartą repozycję (...) uda prawego, w dniu 19 stycznia 2014 r.: otwartą repozycję podudzia lewego płytą T, 8 śrubami i 1 drutem K oraz otwartą repozycję ramienia lewego gwoździem blokowanym M. i 1 śrubą proksymalną. W dniu 31 stycznia 2014 r. A. K. (1) został wypisany ze Szpitala z zaleceniami: kontroli w (...) za 4 tygodnie, stosowania przepisanych leków, unieruchomienia w łóżku w granicach jego możliwości i utrzymania unieruchomienia w ortezie na bark i ramię.

(dowód: okoliczności bezsporne, dokumentacja medyczna k. 19-143, k. 268-285, k. 373- 374, zdjęcia k. 168-174)

W chwili spornego zdarzenia samochód biorący udział w wypadku, którym kierował B. W. był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej OC w (...) S.A. (nr polisy (...)).

(dowód: okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 15 lipca 2014r., doręczonym pozwanemu w dniu 24 lipca 2014 roku, strona powodowa zgłosiła swoje roszczenia pozwanemu ubezpieczycielowi (...) S.A. w S..

Pismem z dnia 31 lipca 2014 roku pozwany poinformował o zarejestrowaniu szkody pod nr (...) - (...) wnosząc jednocześnie o uzupełnienie zgłoszenia szkody poprzez przedstawienie oryginałów faktur, co też strona powodowa uczyniła pismem z dnia 20 sierpnia 2014 roku, zakreślając w nim 14 dniowy termin do likwidacji szkody.

(dowód: zgłoszenie szkody z dnia 15 lipca 2014 roku wraz ze zwrotnym poświadczeniem odbioru k.178- 181, potwierdzenie odbioru k. 177, k.183, pismo (...) S.A. o przyjęciu zgłoszenia z dnia 31 lipca 2014 r. k.182, pismo powoda z 20.08.2014 k.184)

Pozwany podjął czynności likwidacyjne w związku ze zgłoszeniem szkody komunikacyjnej z dnia 10 stycznia 2014 roku i na podstawie nieprawomocnego postanowienia o umorzeniu dochodzenia w spr. Ds. 2174/14 (k.51 akt sprawy karnej), które Sąd Rejonowy następnie uchylił, ustalił, że szkoda powoda powstała na skutek działania powoda, który wtargnął na jezdnię przed nadjeżdżający samochód i wobec tego, że wyłącznie winnym zdarzenia i szkody własnej jest sam powód odmówił przyznania powodowi zadosćuczynienia i odszkodowania, stawiając A. K. (2) zarzut przyczynienia się do powstania szkody powoda w 99% .

(odpowiedź na pozew k.192-199)

W dniu 10 stycznia 2014 r. około godziny 8-9 w B., w okolicach hotelu (...), na skrzyżowaniu ulic (...), powód przechodził przez jezdnię, (ulica dwujezdniowa) w miejscu do tego przeznaczonym, w stronę ulicy (...). Powód przechodził przez ulicę, gdzie nie znajduje się sygnalizacja świetlna. Była ładna pogoda. Powód przechodził przez pasy prowadząc po swojej prawej stronie rower. Wchodząc na przejście dla pieszych powód dostrzegł jak z odległości około 150 metrów nadjeżdża samochód, ale liczył, że kierowca zatrzyma się przed pasami. W chwili, gdy powód znajdował się już na środku pasów (do środka jezdni brakowało około 2 kroków) z jego lewej strony nadjechał samochód kierowany przez B. W., nie zatrzymał się potraćając powoda. Powód był trzeźwy.

(dowód: zeznania powoda A. K. (1) k.461 verte – 462)

Pozwany B. W. poruszał się samochodem marki R. (...) o nr rej.: (...), jechał w kierunku szkoły. Pozwany przed skrzyżowaniem na którym doszło do zdarzenia, pozwany zatrzymał się na czerwonym świetle, przed nim stał inny samochód osobowy. Po zmianie światła oba auta ruszyły w tę samą stronę. Pozwany nie zobaczył powoda na przejściu dla pieszych uderzając w powoda prawą stroną samochodu na wysokości prawej lampy i zatrzymał się 10-15 metrów za pasami. Po zdarzeniu pozwany poprosił kogoś ze świadków, aby zadzwonił po pogotowie i pozostał z powodem do czasu przyjazdu pogotowia. Pozwany nie podjął manewru hamowania, a powoda zobaczył na chwilę przed uderzeniem.

(dowód: zeznania świadka B. W. k. 486 verte-487)

Powód A. K. (1), przechodząc przez jezdnię po wyznaczonym przejściu dla pieszych, korzystał z pierwszeństwa przed samochodami, lecz zachowując szczególną ostrożność i dokonując uważnej obserwacji nadjeżdżającego z jego lewej strony samochodu R. (...), miałby możliwość dostrzeżenia, że kierujący tym samochodem, dojeżdżając do przejścia dla pieszych, nie podejmuje manewru hamowania w celu ustąpienia mu pierwszeństwa i miał możliwość uniknięcia wypadku przez zatrzymanie się przed torem ruchu tego samochodu.

Technika i taktyka jazdy kierującego samochodem R. (...) B. W. była nieprawidłowa, ponieważ dojeżdżając do wyznaczonego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności, nieuważnie obserwował drogę a w sytuacji wejścia na przejście dla pieszych pieszego prowadzącego rower nie podjął w porę manewru hamowania w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu.

Gdyby kierujący samochodem marki R. (...) B. W., jechał z prędkością dozwoloną 50 km/h i w porę zareagowałby na wejście pieszego na przejście dla pieszych, przez podjęcie manewru hamowania, zatrzymałby samochód przed przejściem dla pieszych i do wypadku by nie doszło. Bezpośrednią przyczyną zaistniałego wypadku drogowego było nieprawidłowe zachowanie kierującego samochodem marki R. (...) pana B. W..

(dowód: opinia biegłego sądowego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych i ruchu drogowego K. K. k. 496-512, opinii uzupełniająca biegłego sądowego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych i ruchu drogowego k.534-541, biegłego sądowego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych i ruchu drogowego k. 604-607, dokumenty zawarte w aktach sprawy sygn. akt II K 267/14 w tym k. 80-95)

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 25 lutego 2014 roku powód został zaliczony do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności, a następnie orzeczeniem z dnia 19 marca 2015 roku **do 31 marca 2018 roku** do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z przyczyn ortopedycznych 05-R, powód może pracować w warunkach chronionych, nie potrzebuje pomocy osób trzecich.

(dowód: orzeczenia o stopniu niepełnosprawności k. 176, k.286 (kopia k. 429))

W wyniku wypadku powód doznał: złamania trzonu kości ramiennej lewej, wieloodłamowego złamania podudzia lewego w okolicy nasady i przynasady piszczeli, złamania otwartego trzonu piszczeli prawej, złamania nadkłykciowej kości udowej prawej (III stopnia wg G.- A.) z raną długości ok 8cm, złamania seryjnych żeber obustronnie z odma i krwiakiem (II, III i V żebra po stronie prawej oraz IX żebra po stronie lewej, złamania rękodojści mostka, rany głowy okolicy skroniowo-ciemieniowej i łuku brwiowego.

Trwały uszczerbek na zdrowiu powoda w związku z wypadkiem oceniony wg Rozporządzenia Ministra Pracy i (...) z 2002r. wynosi:

- złamania kości ramiennej lewej , wygojone w zadowalającym ustawieniu z dysfunkcją stawu ramiennego lewego wg pozycji 113 - 5%

- złamanie wieloodłamowe kości podudzia lewego z dysfunkcją ruchową wg pozycji 158 .a) -10%
- złamanie wieloodłamowe dalszej części kości udowej prawej z małą niestabilnością kolana prawego, ale z dużą dysfunkcją kolana prawego wg pozycji 147 .b -15%
- złamania prawego podudzia z dużą dysfunkcją ruchową wg pozycji (punktu) 158.a) 10%
- znaczne zmiany wtórne pozapalne kolana prawego z pourazową niestabilnością wg pozycji 156-5%.

Łącznie w zakresie ortopedii powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 45 %.

Uszczerbek jest związany z odchyleniami powstałymi po urazie 10.01.2014r. Biegły nie stwierdził udziału chorób samoistnych w powstaniu uszczerbku.

Powikłania ropne uda i kolana prawego pozostają w związku z urazem i mają związek z leżącym trybem życia przez wiele miesięcy, bez błędów i zaniedbania lekarskiego.

W ocenie biegłego dyskomfort życiowy powoda można uznać za znaczny przez okres ok. 9 miesięcy, z tego powodu, że powód miał złamanie w obrębie obu kończyn dolnych i zrost był przedłużony i opóźniony . W tym okresie poszpitalnym przez ok.3 miesiące powód był zmuszony do fotełowo-łóżkowego trybu życia z bezwzględny zakazem obciążenia z powodu złamania kończyn dolnych i kończyny górnej lewej. Przez następny okres tj. do 9 miesięcy od urazu stopień cierpień fizycznych był umiarkowany. Po tym okresie i obecnie stopień był nieznaczny lub lekki i taki pozostaje nieodwracalnie z powodu dysfunkcji statyczno- dynamicznej kolana prawego w przebiegu uszkodzenia pourazowych zmian wtórnych kolana prawego. Nie można w ocenie biegłego wykluczyć w przyszłości większego zakresu cierpień w związku z przyspieszonymi zmianami zwyrodnieniowymi kolana prawego, co biegły uwzględnił przy ocenie trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Przez okres ok. 9 miesięcy powód wymagał pomocy innych osób średnio 6 godzin na dobę. Przez kolejne 3 miesiące ok. 3 godzin na dobę. Po tym okresie i obecnie jest zdolny do samodzielnej egzystencji.

Biegły nie wykluczył w przyszłości większego zakresu cierpień w związku z przyspieszonymi zmianami zwyrodnieniowymi kolana prawego, biorąc te kwestie przy ocenie trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Rokowania na przyszłość są stabilne w tym sensie, że u powoda nie ma obecnie cech zaburzenia zrostu i stanu zapalnego, utrzymuje się duża dysfunkcja lokomocyjna i czynnościowa kończyny dolnej prawej. Powód pomimo dużego urazu z licznymi złamaniami wielomiejscowymi jest w poprawnej wydolności, złamania we większości zostały wygojone. Powód pozostaje obecnie w ustabilizowanej wydolności statyczno-dynamicznej narządu ruchu, chodzi dość wydolnie z asekuracją 1 kuli i stabilizatora kolana prawego.

Z punktu widzenia ortopedy całkowity pełny powrót do zdrowia jest niemożliwy z powodu w/w przewidywanych nieodwracalnych zmian zwyrodnieniowych głównie kolana prawego z dużymi ograniczeniami ruchowymi.

W przyszłości powód wymaga systematycznego leczenia ortopedyczno-rehabilitacyjnego głównie z powodu dolegliwości i ograniczenia ruchomości głównie kolana prawego . Przy obecnej wydolności narządu ruchu wystarczy leczenie w ramach kontraktu z NFZ. W przyszłości A. K. (1) oczekuje na zabieg operacyjny usunięcia metalu z piszczeli prawej i kości ramiennej, obecnie nie ma pilnych wskazań do ich usunięcia. Po zabiegu powód będzie wymagał opieki ok. 2 godzin przez 2-3 tygodnie. Koszty leków przeciwbólowych po zabiegu to kwota do 30 zł. Zabiegi usunięcia metalu nie są trudne i bardzo uciążliwe.

Koszt dwóch kul to kwota ok. 70zł. Koszt ortezy stawu kolanowego stawu barkowego przy refundacji NFZ to kwota łącznie ok. 250 zł. Koszt profilaktyki przeciwzakrzepowej to kwota ok. 45zł Koszt leków przeciw bólowych i osłonowych, antybiotyków i wiskosuplencji kwasu hialuronowego wg rachunków. Obecnie powód jako osoba niepełnosprawna umiarkowanego stopnia pozostaje osobą częściowo niezdolną do pracy przez okres ok. 3 lat (do lipca

2018 roku, bowiem badanie było 14 lipca 2015 roku). Po urazie przez 1 rok był osobą całkowicie niezdolny do pracy i niepełnosprawną znacznego stopnia.

(dowód: opinia biegłego ortopedy R. E. główna k.263-265 oraz opinia uzupełniająca k.340, dokumentacja lekarska k.267-285)

Na skutek wypadku powód doznał urazu wielonarządowego min. klatki piersiowej ze złamaniem żeber II, III, V po stronie prawej i IX po stronie lewej z krwiakiem ściany klatki piersiowej i okolicy podopłucnowej w okolicy złamanych żeber po stronie prawej i jednego po stronie lewej z krwiakiem, ściany klatki piersiowej.

W zakresie specjalności pulmonologa powód w wyniku wypadku doznał uszczerbku na zdrowiu wg Rozporządzenia punktu 58b w wielkości 15%.

Na skutek wypadku A. K. (1) przez okres około miesiąca po wypadku był intensywnie leczony w (...), a stopień cierpienia był znaczny, następnie przez okres leczenia szpitalnego – umiarkowany. Powód wymagał stosowania środków przeciwbólowych łącznie z leczeniem ortopedycznym. Rokowania są pomyślne - aktualnie bez cech niewydolności oddechowej, bez zgłaszanych dolegliwości z układu oddechowego, bez leków pulmonologicznych, kontrolny, a obraz radiologiczny płuc prawidłowy.

(opinia biegłego pulmonologa T. B. k.295-296)

U powoda A. K. (1) występują liczne blizny i zniekształcenia będące konsekwencją wypadku z dnia 10 stycznia 2014 roku oraz wynikiem jego leczenia.

Suma stałego uszczerbku na zdrowiu z punktu widzenia chirurgii plastycznej wynosi 13 %, a orzeczony uszczerbek wynika tylko z oszpecenia spowodowanego bliznami.

W. u powoda blizny stanowią trwałe i znaczne oszpecenie powoda, jednak nie powodują one zaburzeń czynnościowych. C. usunięcie blizn nie jest możliwe, ani w drodze operacji plastycznej, ani poprzez leczenie zachowawcze. Ewentualne zabiegi korekcyjne również nie przyniosą istotnej poprawy ich wyglądu, ponieważ blizny w większości przypadków są długie i dość wąskie (bliznę można zwięzić, ale nie można jej skrócić) oraz znajdują się na podudziu, gdzie skóra jest napięta i słabo ukrwiona lub w miejscach narażonych na ciągły ruch i rozciąganie (np. kolano, bark). Ponieważ większość występujących u powoda blizn jest szeroka, płaszczyznowa to mimo, że są to blizny już dojrzałe (czas dojrzwania blizny wynosi 6-12 miesięcy) to wymagają one jeszcze okresowego natłuszczania. Blizny linijne nie wymagają takich zabiegów po upływie roku, ponieważ natłuszczane są one wydzielina z gruczołów znajdujących się w sąsiadującej zdrowej skórze. Do pielęgnacji blizn powoda nie są wymagane żadne specjalistyczne maści i kremy, a wystarczające są te powszechnie dostępne kremy i maści stosowane do pielęgnacji suchej skóry. Miesięczny koszt zakupu takich preparatów to około 10 zł (np. A., L. (...) -9 zł), ponieważ nie wszystkie blizny wymagają natłuszczania, a wykonywane zabiegi nie muszą być systematyczne (wystarczające jest jedno opakowanie na miesiąc).

(dowód: opinia biegłego specjalisty z zakresu chirurgii plastycznej T. Z. k.313-316 oraz opinia uzupełniająca k.355)

Na skutek wieloodłamowego złamania trzonu kości ramiennej lewej - operacyjnej repozycji i stabilizacji złamania (gwoździem blokowym typu M. 19.01.2014 roku) kończyna górna lewa i obręcz barkowa była u powoda unieruchomiona, co doprowadziło do powstania przykurczu oraz osłabienia siły mięśniowej kończyny lewej. Po wyjściu ze szpitala powód nie korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych, co również mogło przyczynić się do ograniczenia ruchomości stawu barkowego i osłabienia siły mięśniowej kończyny.

Brak zabiegów fizjoterapeutycznych doprowadziło do tego, że powód nie może unosić rąk powyżej głowy. Ograniczenie to nie przesądza o tym, że powód musi korzystać z pomocy osób trzecich.

Powód nie wymaga pomocy osób trzecich ponieważ: samodzielnie ubiera się i rozbiera; higienę osobistą dokonuje sam; posiłki może robić sam; porządki w domu może wykonywać sam; chodzi samodzielnie, ale utyka - z powoduje

niestabilności kolana prawego w przebiegu uszkodzenia pourazowego. Przy dłuższych spacerach i nierównym podłożu powód posługuje się jedną kulą.

W ocenie biegłej z zakresu rehabilitacji w przypadku powoda rehabilitacja 2-3 razy w roku - w ramach Narodowego Funduszu Zdrowia, by zwiększyć zakresy ruchu w stawach kończyn górnych i dolnych, wzmocnić siłę mięśniową (np. z 3 wg testu L. na przynajmniej na 4 wg testu L.) oraz wzmocnić układ więzadłowo-mięśniowy stawów jest wskazana. Powód powinien skorzystać z sanatorium rehabilitacyjnego. Powód powinien także korzystać z innych form ruchu, celem poprawy kondycji: np. codzienne chodzenie z kijkami (nordwarking) czy korzystanie z klubów sportowych, w których prowadzone są ćwiczenia wzmacniające jak: stretching czy pilates.

(dowód: opinia biegłej z zakresu rehabilitacji H. L. główna k.366-367, uzupełniająca opinia biegłej z zakresu rehabilitacji H. L. k.446)

Z powodu obrażeń doznanych w wyniku wypadku powód był całkowicie unieruchomiony. W czasie pobytu w Szpitalu pomoc i opiekę, oprócz personelu medycznego zapewniali powodowi rodzice oraz narzeczona. Po wyjściu ze Szpitala powód mógł jedynie siadać w łóżku. Potrzebował pomocy ze strony osób trzecich w czynnościach samoobsługowych, zmianie ubrania, przygotowywaniu posiłków, itp. Pomoc tę zapewniali powodowi rodzice.

(dowód: zeznania A. K. (1) k. 618-619 minuty od 00.01.43-12.13.24)

Z informacji (...)u Zarząd Okręgowy w Ł. wynika, że stawka pełnej odpłatności za usługi opiekuńcze w dni powszednie wynosi od lipca 2013 roku 11,00zł, a w soboty niedziele i święta stawka wynosi 200% stawki w dni powszednie.

(dowód: informacja z (...)u o wysokości stawki dla opiekunek świadczących usługi opiekuńcze k.175)

W Gminie D. (gdzie powód zamieszkuje) koszt za usługi opiekuńcze zależy od dochodu osoby korzystającej, im mniejszy dochód tym mniejszy koszt, w 2017 roku wynosił 13,30zł.

(dowód: informacja k. 479)

W wyniku wypadku zniszczeniu uległy ubrania powoda i rower. W związku z wypadkiem powód poniósł koszty dojazdu bliskich do szpitala, koszty dojazdów powoda do placówek medycznych, koszty leków, koszty wizyt u lekarzy specjalistów, koszty zakupu ortezy, koszty kserokopii dokumentacji medycznej, koszty zniszczonych rzeczy w tym rowerze o łącznej kwocie około 5.290,00zł.

(dowód: zeznania A. K. (1) k. 618-619 minuty od 00.01.43-12.13.24, faktura VAT nr (...) z dnia 14.04.2014 r. za kserokopie dokumentacji medycznej k.144, faktury VAT za leki z dnia 31.01.2014 r.k.145, 05.02.2014 r. k.146, 11.02.2014 r., 15.02.2014 r.,11.03.2014 r., 13.03.2014 r.,18.03.2014 r., 28.03.2014 r., 28.03.2014 r., 03.04.2014 r.,08.04.2014r,k. 147-155, faktura VATnr (...) z 12.02.2014 r. za ortezę na rękę i przedramię k.156, faktury VAT za paliwo z dnia 21.03.2014 r.k.157 i 08.04.2014 r. k.158, paragon fiskalny za paliwo z dnia 25.02.2014 r.k.159, wykaz przejazdów do placówek medycznych k.160-165, kserokopia dowodu rejestracyjnego samochodu marki A. (...) k.167)

Powód A. K. (1) z zawodu jest monterem mechanicznych urządzeń energetycznych.

Przed wypadkiem A. K. (1) był zdrowym, w pełni sprawnym mężczyzną. Podejmował różnego rodzaju prace budowlane przy remontach, dociepleniach budynków. Praca dorywcza stanowiła jego źródło utrzymania. Latem zbierał jagody, grzyby, które następnie sprzedawał. W wolnym czasie uprawiał sport - bieganie, gra w piłkę nożną, pływanie. Pomagał również swoim rodzicom w ich gospodarstwie wykonując cięższe prace domowe tj. sprzątanie, palenie w piecu, robienie zakupów, wszelkiego rodzaju prace remontowo - naprawcze, itp. Przed wypadkiem powód miał narzeczoną, z którą planował wspólną przyszłość. Po wypadku narzeczeni rozstali się.

Przebyte urazy ograniczyły i ograniczają nadal aktywność życiową powoda, możliwości korzystania z rozrywek typowych dla płci i wieku, aktywnego uprawiania sportów itp.

Obecnie powód nie pracuje, jest na utrzymaniu rodziców. Nie ma żadnej renty socjalnej. Był zarejestrowany jako bezrobotny, ale jak się nie zgłaszał to go wykreślili. Jest na ubezpieczeniu zdrowotnym taty. Złożył CV w jednym zakładzie, więcej nie składał żadnych podań o pracę.

(dowód: zeznania A. K. (1) k. 618-619 ominuty od 00.01. (...).13.24)

Sąd dokonał następującej oceny materiału dowodowego:

Sąd postanowił oddalić wniosek pełnomocnika pozwanego o zwrócenie się do Narodowego Funduszu Zdrowia o udzielenie informacji o leczeniu, przepisanych lekach powoda przez całe jego życie, ponieważ tak ogólnie sformułowany wniosek jest absolutnie niedopuszczalny, ponadto tożsame wnioski bez refleksji są powielane przez pozwanego w innych sprawach, kopiowane bez żadnego uzasadnienia i mają na celu jedynie przedłużenie postępowania i ujawnianie bardzo drażliwych, chronionych przeciw danych dotyczących leczenia powoda na wszystkie choroby przez całe jego życie. Pozwany nie udowodnił, że powód uległ wcześniej jakiemuś wypadkowi, który miałby wpływ na skutki analizowanego wypadku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo należało częściowo uwzględnić.

Bezsporne w niniejszej sprawie jest zaistnienie opisanego wyżej wypadku, jak również obowiązek naprawienia powstałej w wyniku tego wypadku szkody przez pozwanego, u którego ubezpieczony był pojazd, którym kierował B. W.. W toku postępowania pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności jako ubezpieczyciela samochodu, którym kierował sprawca wypadku, natomiast podnosił wyłączenie odpowiedzialności pozwanego z powodu wyłącznej winy powoda, ewentualnie podnosił 99% przyczynienie się powoda do powstania szkody.

Wskazać należy, iż posiadacze pojazdów mechanicznych podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej. Stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie z art. 35 tejże ustawy, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. W tym miejscu należy zwrócić także uwagę na przepis art. 36 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Odpowiedzialność samego posiadacza pojazdu oparta jest natomiast na przepisie art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. Stosownie do treści art. 436 § 1 zd. 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Należy zatem odnieść się w tym miejscu do przepisu art. 435 § 1 k.c., stosownie do którego prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Podkreślić należy zatem, że w przypadku samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego ustawodawca przewidział w art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. zaostrzony reżim odpowiedzialności, oparty o konstrukcję odpowiedzialności na zasadzie ryzyka.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego za poniesioną przez powoda szkodę w wyniku wypadku komunikacyjnego jest przepis art. 822 kc. Zgodnie z tym przepisem zakład ubezpieczeń przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

Podstawą prawną żądania zadośćuczynienia, renty i odszkodowania jest art. 445 § 1, 2 KC w zw. z art. 444 § 1, 2 KC.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 KC w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

§ 2. Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

W myśl art. 445 § 1 KC w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przyczyną wystąpienia analizowanego wypadku drogowego było nieprawidłowe zachowanie sprawcy poruszającego się samochodem ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, który został skazany prawomocnym wyrokiem karnym za spowodowanie przestępstwa wypadku drogowego.

Odpowiedzialność posiadacza mechanicznego środka komunikacji za szkodę wyrządzoną jego ruchem uregulowana została przez odwołanie się do reguł odpowiedzialności przewidzianej w art. 435 kc (poza przypadkami szczególnymi, określonymi w art. 436 § 2 kc). Posiadacz pojazdu odpowiada na zasadzie ryzyka, a od obowiązku naprawienia szkody zwalniają go wskazane przez ustawodawcę w art. 435 kc okoliczności egzoneracyjne, a więc powstanie szkody wskutek działania siły wyższej, z wyłącznej winy poszkodowanego lub z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą posiadacz nie ponosi odpowiedzialności.

Wyłączna wina w spowodowaniu szkody, przewidziana w art. 435 § 1 kc, występuje tylko wtedy, gdy zawinione działanie poszkodowanego było jedyną przyczyną wypadku. W niniejszej sprawie do zdarzenia powodującego szkodę doszło tylko na skutek nieprawidłowego zachowania się sprawcy szkody.

Odpowiedzialność z art. 435 KC powstaje bez względu na winę (w znaczeniu subiektywnym) prowadzącego przedsiębiorstwo lub zakład, jak również bez względu na to, czy szkoda nastąpiła w warunkach zachowania bezprawnego.

Pozwany podniósł zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody w 99%.

W myśl art. 362 kpc jeśli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

W przypadku odpowiedzialności na zasadzie ryzyka do zastosowania art. 362 kc obok wymagania adekwatnego związku przyczynowego wystarczy obiektywna nieprawidłowość zachowania się poszkodowanego.

Zgodnie z opinią biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków powód nie wtargnął na jezdnię bezpośrednio pod nadjeżdżający samochód.

Biegły w opinii wskazał, że powód A. K. (1), przechodząc przez jezdnię po wyznaczonym przejściu dla pieszych, korzystał z pierwszeństwa przed samochodami, „lecz zachowując szczególną ostrożność i dokonując uważnej obserwacji nadjeżdżającego z jego lewej strony samochodu R. (...), miałby możliwość dostrzeżenia, że kierujący tym

samochodem, dojeżdżając do przejścia dla pieszych, nie podejmuje manewru hamowania w celu ustąpienia mu pierwszeństwa i miał możliwość uniknięcia wypadku przez zatrzymanie się przed torem ruchu tego samochodu”.

Zdaniem Sądu przez takie zachowanie powoda nie można mu przypisać przyczynienia się w żadnym zakresie, bowiem miał pierwszeństwo na pasach, to kierujący pojazdem miał obowiązek się zatrzymać kiedy powód wszedł już na pasy prowadząc rower.

Zgodnie z opinią biegłego to technika i taktyka jazdy kierującego samochodem R. (...) B. W. była nieprawidłowa, ponieważ dojeżdżając do wyznaczonego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności, nieuważnie obserwował drogę a w sytuacji wejścia na przejście dla pieszych pieszego prowadzącego rower nie podjął w porę manewru hamowania w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu.

Z całą pewnością, jak pisze biegły, gdyby powód nie wszedł na przejście dla pieszych to nie zostałby potrącony, przecież nikt nie zostałby potrącony na pasach gdyby na pasy nie wszedł, ale to nie znaczy, że powód przyczynił się w jakimkolwiek stopniu do wypadku. Dlaczego powód miał zakładać, że sprawca wypadku nie zatrzyma się przed przejściem dla pieszych kiedy powód już na tym przejściu był. Biegły stwierdził ponad wszelką wątpliwość, że gdyby kierujący samochodem marki R. (...) B. W., jechał z prędkością dozwoloną 50 km/h i w porę zareagowałby na wejście pieszego na przejście dla pieszych, przez podjęcie manewru hamowania, zatrzymałby samochód przed przejściem dla pieszych i do wypadku by nie doszło, że bezpośrednią przyczyną zaistniałego wypadku drogowego było nieprawidłowe zachowanie kierującego samochodem marki R. (...) B. W..

Prawomocnym wyrokiem karnym skazującym z dnia 2 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy w Bełchatowie II Wydział Karny uznał oskarżonego B. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycje art. 177§1 kk i wymierzył mu karę.

Dlatego też Sąd uznał brak związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem powoda a szkodą, a samo wskazanie przez biegłego, że gdyby powód nie wszedł na pasy to uniknąłby potrącenia nie świadczy o przyczynieniu się powoda do szkody.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że zarzut pozwanego przyczynienia się powoda do szkody jest nieuzasadniony, nieudowodniony.

Uszkodzenie ciała jest to naruszenie integralności cielesnej pozostawiające ślady zarówno zewnętrzne, jak i wewnętrzne, tj. uszkodzenie narządów wewnętrznych. Rozstrój zdrowia natomiast to inne postaci zakłócenia w funkcjonowaniu organizmu, np. choroba psychiczna.

Pojęcie szkody nie zostało ustawowo zdefiniowane i w związku z tym w doktrynie i orzecznictwie pojawiły się istotne rozbieżności, co do zakresu tegoż pojęcia. Według T. D. szkodą jest każdy uszczerbek w prawnie chronionych dobrach, z którym to ustawa wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej (vide: Kodeks Cywilny, Komentarz Tom I pod redakcją K. Pietrzykowskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 1997, s.633). Natomiast według Z. R. na podstawie reguł języka powszechnego, a także na podstawie niektórych szczególnych przepisów prawnych można najogólniej stwierdzić, że określenie to odnosi się do wszelkich uszczerbków w dobrach lub interesach prawnie chronionych, których poszkodowany doznał wbrew swojej woli (Z. Radwański, Zobowiązania – część ogólna, Wydanie III, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2001, s.83)

Zarówno w języku potocznym, jak i w wyrażeniach normatywnych występuje pojęcie krzywdy (np.: w KC uszczerbek typu niemajątkowego określony został mianem krzywdy, a suma pieniężna przeznaczona na złagodzenie tej krzywdy zadośćuczynieniem jako uszczerbku w dobrach niemajątkowych).

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 1 KC „zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła”. Przepis ten jest wyrazem teorii zwanej w literaturze adekwatnym związkiem przyczynowym.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie oczywistym jest, iż szkoda jakiej doznał powód pozostaje w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 17 maja 2012 roku.

Celem zadośćuczynienia jest zrehabilitowanie osobie poszkodowanej krzywdy doznanej wskutek cierpień fizycznych (ból i innych dolegliwości) oraz cierpień psychicznych (ujemnych uczuć przeżywanych w związku z doznanymi cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). W kodeksie cywilnym nie sprecyzowano pojęcia „odpowiedniej sumy” i suma ta podlega ocenie Sądu w realiach konkretnej sprawy w granicach swobodnej oceny Sądu.

Oceniając wysokość przyjętej sumy zadośćuczynienia jako „odpowiedniej” Sąd korzysta z daleko idącej swobody, nie mniej jednak nie może to być suma rażąco odbiegająca od zasądzonych w analogicznych przypadkach (wyrok SN z 11 lipca 2000 r., II CKN 1119/98, Lex nr 50884). Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 §1 kc w istocie ma charakter nieo określony, niemniej jednak w judykaturze wskazany przez kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawić jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość..... (vide : wyrok SN z 22 kwietnia 1985 r., II CR 94/85). Zadośćuczynienie ma przede wszystkim mieć walor kompensacyjny, a więc jego wysokość nie może być symboliczna, lecz musi mieć jakąś wartość ekonomicznie odczuwalną, ale przy uwzględnieniu rozmiaru krzywdy musi wysokość zadośćuczynienia być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętej stopie życiowej społeczeństwa (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 28 września 2001 roku, III CKN 427/00, Lex nr 52766). Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, w związku z czym winno być stosowne do doznanej krzywdy oraz uwzględniać wszystkie zachodzące okoliczności, w szczególności winne być wzięte pod uwagę takie okoliczności jak nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałe następstwa zdarzenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 1977 r. w sprawie IV CR 266/77). Dla wysokości zadośćuczynienia istotne znaczenie mają: wiek poszkodowanego, rodzaj doznanych obrażeń, nasilenie i czasokres trwania cierpień jak i skutki uszkodzenia ciała w zakresie ogólnej zdolności do życia (wyrok Sądu Najwyższego z 13 marca 1973 r. w sprawie II CR 50/73). Sąd oceniając krzywdę bierze pod uwagę wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia w sferze cierpień fizycznych jak i psychicznych. Bierze się pod uwagę ból, inne dolegliwości oraz negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami psychicznymi lub następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia np. w postaci wyłączenia od normalnego życia. Sąd obowiązany jest wziąć pod uwagę nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia, wiek poszkodowanego oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626).

Sąd podziela wnioski płynące z opinii biegłych. Powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie wszystkich urazów w wysokości łącznie 73%.

Należy jednak pamiętać, że procentowy rozmiar trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu jest tylko jednym z kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia i nie determinuje tej kwoty bez uwzględnienia innych okoliczności, jest to tylko pomocniczy środek ustalania rozmiaru odpowiedniego odszkodowania (por. wyr. SN z dnia 5.10.2005 r., sygn. akt I PK 47/05, opubl. (...)).

W wyroku z dnia 20 marca 2002 r. V CKN 909/00 Sąd Najwyższy stwierdził, że przewidziana w art. 444 k.c. krzywda, za którą sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią kwotę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego, obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i cierpienia moralne. Nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu polegające na znoszeniu cierpień psychicznych mogą usprawiedliwiać przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 445 § 1 k.c.

Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, jakie z uwagi na treść art. 445 KC winny być uwzględnione przy ustaleniu odpowiedniej kwoty należnej osobie poszkodowanej tytułem zadośćuczynienia, a przede wszystkim powstałe u powoda obrażenia ciała, dolegliwości bólowe bezpośrednio po wypadku, długość leczenia, wiek powoda, ograniczone

możliwości w zakresie życia zawodowego i prywatnego Sąd uznał, iż odpowiednią kwotą tytułem zadośćuczynienia należnego powodowi jest kwota 240.000,00zł.

Zadośćuczynienie w tej wysokości w ocenie Sądu nie jest wygórowane, a jednocześnie jest świadczeniem na tyle wymiernym ekonomicznie, aby zrekompensować powodowi jego krzywdę.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 KC.

Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia pieniężnego przewidzianego w art. 445 KC ma charakter bezterminowy, stąd też o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel przez wezwanie dłużnika do wykonania. Z charakteru bowiem świadczenia w postaci zadośćuczynienia, którego wysokość jest uzależniona od oceny rozmiaru doznanej krzywdy wynika, że obowiązek jego niezwłocznego spełnienia powstaje dopiero po wezwaniu dłużnika i że od tego momentu należą się odsetki za opóźnienie. Stosownie bowiem do treści przepisu art. 482 § 1 KC, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Jeżeli termin świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania – to w myśl art. 455 KC, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Tak, więc w braku innych danych, co do ustalenia terminu wymagalności świadczenia, termin ten określa jednostronnie wierzyciel. Wezwanie dłużnika do wykonania ma charakter oświadczenia woli, którego złożenie uzupełnia treść istniejącego między stronami stosunku prawnego, przy czym dotychczasowe zobowiązanie bezterminowe staje się zobowiązaniem terminowym.

W judykaturze istniały rozbieżności stanowisk co do określenia daty wymagalności roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia. Zostały one omówione w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie sygn. akt I CSK 243/10, w którym jednocześnie wyrażono pogląd, że: „Terminem od którego należą się odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę może być w zależności od okoliczności sprawy, zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie o zadośćuczynieniu jak i dzień tego wyrokowania”. W uzasadnieniu cytowanego orzeczenia zwrócono uwagę na ugruntowane przez judykaturę stanowisko, że odsetki według stopy ustawowej należą się za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia i stanowią rodzaj rekompensaty typowego uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wynikającego z pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Odsetki na podstawie art. 481 KC należą się jeżeli zobowiązany nie płaci należnego zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub 455 KC. Nie sprzeciwia się temu okoliczność, że zasądzenie zadośćuczynienia jest fakultatywne, a jego wysokość zależy od oceny sądu oraz, że do zadośćuczynienia stosuje się art. 363 § 2 KC.

W ocenie Sądu Najwyższego zawartej w uzasadnieniu cytowanego wyroku jeżeli powód żąda od pozwanego zapłaty określonej kwoty tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od danego dnia, poprzedzającego dzień wyrokowania, odsetki należą się zgodnie z żądaniem, o ile zostanie wykazane, że dochodzona suma rzeczywiście należała się powodowi tytułem zadośćuczynienia od wskazanego przez niego dnia.

Należy zwrócić uwagę, że ustawa o działalności ubezpieczeniowej nakłada na ubezpieczyciela określone obowiązki (art. 16 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 123, poz. 1151 z późn. zm.). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 listopada 2009 r. sygnatura akt II CSK 257/09: "Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c.) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Obowiązku tego nie może przerzucić na inne podmioty, w tym uprawnionego do odszkodowania. Nie może też wyczekiwać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Rolą sądu w ewentualnym procesie może być jedynie kontrola prawidłowości ustalenia przez ubezpieczyciela wysokości odszkodowania (por.

wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 stycznia 2000 r., III CKN 1105/98, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 134, z dnia 19 września 2002 r. V CKN 1134/2000, niepubl. i z dnia 15 lipca 2004 r., V CK 640/03, niepubl).

Kierując się powyższymi wskazaniem i biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne sprawy, należało ocenić, że pozwany winien spełnić świadczenie w terminie wynikającym z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lipca 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Na podstawie art. 481 KC w zw. z art. 817 § 1 KC, uwzględniając, 30 dniowy termin na likwidację szkody i wypłatę świadczenia, wynikający z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152) Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda ustawowe odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego zgodnie z żądaniem od dnia 12 .09.2014 roku do dnia zapłaty, bowiem pismem doręczonym dnia 24 lipca 2014 roku powód zgłosił szkodę.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda A. K. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 240.000,00 zł (dwieście czterdzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 .09.2014 roku do dnia zapłaty oddalając żądanie zadośćuczynienia w pozostałym zakresie jako wygórowane.

Ponadto powód żądał również:

- odszkodowania w kwocie 32.561,80zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 września 2014 r. do dnia zapłaty,

-renty miesięcznej na zwiększone potrzeby w kwocie po 3.960 złotych miesięcznie począwszy od dnia 1 czerwca 2014 r. i na przyszłość, płatnej z góry do 10 dnia każdego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 września 2014 r. w zakresie rat wówczas wymagalnych oraz w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat w przyszłości,

-renty miesięcznej z tytułu utraconych zarobków w kwocie po 1.237,20 (jeden tysiąc dwieście trzydzieści siedem i 20/100) złotych miesięcznie począwszy od dnia 1 lutego 2014 r. i na przyszłość, płatnej z góry do 10 dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 września 2014 r. w zakresie rat wówczas wymagalnych oraz w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat w przyszłości.

Zgodnie z art. 444 § 1 zd. 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Zgodnie z art. 444 § 2 kc jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Z zeznań powoda wynika, że opiekę tą sprawowali rodzice powoda. Z opinii biegłego wynika, że powód wymagał opieki przez 9 miecy po 6 godzin na dobę i przez kolejne 3 m-ce po 3 godz na dobę, po roku od wypadku nie wymagał już żadnej opieki osób trzecich, co daje kwotę 17.010,00zł ((9 m-cy x 30 dni x 6 godzin) =1620 godzin +270 godz. (3 m-ce po 3 godz.)= 1890 godzin x 9zł = 17.010zł))

Roszczenie to znajduje podstawę w art. 444 § 2 kc. Prawo poszkodowanego do ekwiwalentu z tytułu zwiększonych potrzeb, polegających na konieczności korzystania z opieki osób trzecich, nie zależy od wykazania, że poszkodowany efektywnie wydatkował odpowiednie kwoty na koszt opieki, fakt zaś, że opiekę nad poszkodowanym sprawowali domownicy nie pozbawia go prawa żądania stosownej renty (por. wyrok SN z 26.07.1997 r., sygn. akt I CR 143/97). Do przyznania renty z tego tytułu wystarcza samo istnienie zwiększonych potrzeb jako następstwo czynu niedozwolonego.

Z informacji (...)u Zarząd Okręgowy w Ł. wynika, że stawka pełnej odpłatności za usługi opiekuńcze w dni powszednie wynosi od lipca 2013 roku 11,00zł, a w soboty niedziele i święta stawka wynosi 200% stawki w dni powszednie.(k.175)

W Gminie D. (gdzie powód zamieszkuje) koszt za usługi opiekuńcze zależy od dochodu osoby korzystającej, im mniejszy dochód tym mniejszy koszt, w 2017 roku wynosił 13,30zł.(k. 479)

Zdaniem Sądu żądana przez powoda stawka za godzinę opieki przez rodziców w kwocie po 11 zł jest wygórowana. Wskazana przez (...)u Zarząd Okręgowy w Ł. stawka pełnej odpłatności za usługi opiekuńcze w dni powszednie od lipca 2013 roku w kwocie 11,00zł, jest po pierwsze stawką brutto, po drugie dotyczy dużego miasta jakim jest Ł. a powód mieszka na wsi w R.. Stawka w gminie D. natomiast po pierwsze dotyczy roku 2017, a po drugie przy braku dochodów przez powoda byłaby znacznie niższa.

Zdaniem Sądu nie można w analizowanej sprawie przyznać powodowi zwrotu kosztów opieki w podwójnej kwocie za sobotę, niedzielę i dni świąteczne, bowiem opieka ta nie była sprawowana przez wykwalifikowanych fachowców, którzy przy zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę rzeczywiście mogą, ale nie muszą otrzymywać wyższe wynagrodzenie w dni świąteczne.

Zdaniem Sądu odpowiednią kwotą za 1 godzinę opieki osób trzecich sprawowana przez osoby najbliższe będzie kwota 9zł.

Powód złożył rachunki, faktury za paliwo, leki, zaopatrzenie ortopedyczne, na kwotę 4365,38zł i zdaniem Sądu są to uzasadnione koszty poniesione przez powoda w związku z wypadkiem.

Zdaniem Sądu brak podstaw do odmowy wiarygodności zeznaniom powoda co do twierdzeń, że w czasie wypadku doszło do zniszczenia ubrań powoda i roweru, natomiast zdaniem Sądu wskazana kwota 1500zł bez jej udowodnienia jest wygórowana, ale z całą pewnością nie była to kwota mniejsza niż około 900zł.

Zdaniem Sądu, mając na uwadze powyższe ustalenia i rozważania, doświadczenie życiowe oraz art. 322 kpc należne powodowi odszkodowanie to łącznie kwota 22.300,00 zł, którą Sąd zasądził z ustawowymi odsetkami za opóźnienie zgodnie z żądaniem od dnia 12.09.2014 roku do dnia zapłaty oddalając żądanie w zakresie odszkodowania w pozostałej części jako niezasadne i nieudowodnione.

Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda A. K. (1) tytułem renty z tytułu utraty zdolności do pracy kwotę po 1.237,20 zł miesięcznie za okres od 1 lutego 2014 roku do 28 lutego 2015 roku płatną do 10 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat tj. w wysokości minimalnego wynagrodzenia netto, bowiem w tym okresie powód nie mógł wykonywać pracy zarobkowej. Powód przed wypadkiem nie pracował zawodowo, nie był zatrudniony ani na podstawie umowy o pracę a na podstawie żadnej innej umowy, pracował dorywczo.

Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania renty na przyszłość na zwiększone potrzeby jak i z tytułu utraconych zarobków.

Powód nie potrzebuje pomocy osób trzecich, nie wymaga leczenia poza pojedynczymi wizytami na NFZ, nie potrzebuje leków na stałe, może pracować. Z opinii biegłego ortopedy i rehabilitanta wynika, że powód wymaga rehabilitacji, z tym, że przy obecnej wydolności narządu ruchu wystarczy leczenie w ramach kontraktu z NFZ. Z opinii biegłego chirurga plastyka wynika, że 10 zł na m-c kosztuje maść, jakkolwiek krem do natłuszczania blizn, który powód powinien stosować choć nie musi tego robić systematycznie, co zdaniem Sądu nie uzasadnia zasądzenia renty na przyszłość z tytułu zwiększonych potrzeb.

Powód w żaden sposób nie udowodnił zwiększonych potrzeb na przyszłość czy też całkowitej niezdolności do pracy do czego był zobowiązany.

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 25 lutego 2014 roku powód został zaliczony do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności, a następnie orzeczeniem z dnia 19 marca 2015 roku do 31 marca 2018 roku do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z przyczyn ortopedycznych 05-R, z którego wynika, że powód może

pracować w warunkach chronionych, nie potrzebuje pomocy osób trzecich (orzeczenia o stopniu niepełnosprawności k. 176, k.286).

Również z opinii biegłego ortopedy R. E. wynika, że powód po urazie przez 1 rok był osobą całkowicie niezdolny do pracy i niepełnosprawną znacznego stopnia.

Powód nie udowodnił, że jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, już w okresie od 19 marca 2015 roku do 31 marca 2018 roku był zdolny do pracy w warunkach chronionych.

Dlatego Sąd zasądził rentę z tytułu niezdolności do pracy tylko za okres od 1 lutego 2014 roku do 28 lutego 2015 roku kiedy to powód był niezdolny do pracy, co udowodnił.

Sąd na podstawie art. 189 KPC ustalił, iż pozwany ponosi odpowiedzialność za szkody na powodzie mogące powstać w przyszłości na skutek wypadku z dnia 10 stycznia 2014 roku, bowiem zdaniem Sądu Okręgowego zachodzą podstawy do ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość i nie stoi temu na przeszkodzie treść przepisu art. 4421 KC. W uchwale z dnia 24 lutego 2009 r. (sygn. III CZP 2/09, OSNC 2009/12/168, Biul.SN 2009/2/10) Sąd Najwyższy przyjął, iż pod rządem art. 4421 § 3 KC powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości. Jak wynika z argumentacji Sądu Najwyższego, którą Sąd Okręgowy podziela, wyeliminowanie niebezpieczeństwa upływu terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody na osobie wcześniej niż szkoda ta się ujawniła, nie pozbawiło zasadności innego ważnego argumentu odnoszącego się do problemu trudności dowodowych. Kolejny proces odszkodowawczy może się toczyć nawet po dziesiątkach lat od wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę. Trudności dowodowe z biegiem lat narastają, a przesądzenie w sentencji wyroku zasądzającego świadczenie odszkodowawcze o odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości zwalnia poszkodowanego z obowiązku udowodnienia istnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności podmiotu, na którym taka odpowiedzialność już ciąży. Okoliczności analizowanej sprawy wskazują, że powód ma interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności za szkody przyszłe, bowiem z opinii biegłego ortopedy wynika, że całkowity pełny powrót do zdrowia jest niemożliwy z powodu przewidywanych nieodwracalnych zmian zwyrodnieniowych głównie kolana prawego z dużymi ograniczeniami ruchowymi.

Z powyższych względów zasadne jest przesądzenie już w niniejszym postępowaniu o odpowiedzialność pozwanego za dalsze mogące powstać w przyszłości skutki wypadku.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu był przepis artykułu 100 KPC, zgodnie z treścią którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 80,34% dlatego też pozwany powinien ponieść koszty procesu w 80,34%.

Zgodnie z treścią art. 83 ust 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113.

Natomiast w myśl art. 113 ustęp 1 w/w ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 11.271,32zł tytułem brakującej opłaty od pozwu i zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa od uwzględnionej części powództwa od uiszczenia, której powód został zwolniony (opłata 11.246,00zł x 80,34%=9035,04zł, wydatki 2783,53zł x 80,34%=2236,28zł) oraz nakazał ściągnąć od powoda A. K. (1) z zasądzzonego roszczenia na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w

Piotrkowie Trybunalskim kwotę 2.758,21zł tytułem brakującej opłaty i zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa od oddalonej części powództwa. (opłata 11.246zł x19,66%=2210,96zł, wydatki 2783,53zł x19,66%=547,25zł)

Wszystkie koszty procesu wyniosły łącznie 32.063,53zł (w tym koszty postępowania zażaleniowego, które wygrał powód), z czego pozwany powinien ponieść 25.759,84zł, a poniósł już 20.488,32zł (7217zł wynagrodzenia pełnomocnika+2000zł zaliczki + 11.271,32zł na rzecz SP =20.488,32zł), a więc pozwany zobowiązany jest jeszcze zwrócić powodowi różnicę w kwocie 5.271,52zł. Dlatego Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda A. K. (1) kwotę 5.271,52 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SO Dorota Krawczyk

Z/ Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikom stron.